

VINKO BITENC: UGRABLJENI KRALJEVIČ PRAVLICA

Globoko je upognil život v premišljevanju, podpiral si glavo, ki je bila trudna in vroča od bolnih, morečih misli.

Koliko bi dal, da bi mogel še enkrat videti svojega sina. Pol svojega kneževstva, ne, vse, vse bi dal, pa naj si bo svojo kneževsko krono, samo da bi videl ljubljenega sina zopet živega in zdravega.

Žarek veselja mu je prešinil obraz.

Mogoče mu pa princa pripeljejo nazaj njegovi zvesti vojaki, ki so včeraj odjadrali v boj proti kletim morskim roparjem? In če ga ne pripeljejo, kaj potem? Ali bo mogel prenesti kruti udarec usode? Knezu se je spet stemnilo lice, mraz ga je stresel po vsem životu.

Mogoče ni storil prav, ko je kljub opozorilu v Esmeraldovem pismu dal povelje za odhod ladje? Ali ni sedaj življenje njegovega sina v nevarnosti? A če bi ladja ne odplula, ali je gotovo, da bi morski roparji poslali princa nazaj in ne bi zahtevali gorostasnih odkupnin, a nazadnje bi iz maščevalnosti vseeno pridržali princa in ga vzgojili za pirata?!

Med takimi dvomi je kolebal knez. Še globlje mu je klonila glava, sedel je, kakor da nima več življenja v sebi.

Nenadoma je dvignil glavo, lahna rdečica mu je planila v lica.

»Moreno!« je zaklical proti durim.

»Želite, Vaša Svetlost?«

»Prinesi mi pisalno orodje in papir!«

Moreno je odšel. Kmalu se je vrnil s tem, kar mu je bilo naročeno.

Knez don Pedro je sedel k mizi in napisal sledeči oglas:

Prebivalstvu mesta Valencije!

Včeraj so mi ugrabili morski roparji edinega sina in mojega naslednika, princa dona Fernanda, ki se je, nič hudega sluteč, sprehajal s svojo opico ob morju. Zato razglašam sledeče: Kdor mi pripelje princa živega in zdravega nazaj, mu podelim grofovski naslov in najlepše dragulje iz svoje zakladnice. Dotičnik bo deležen najvišjih časti, vedno mu bo odprta pot v moj grad.

Don Pedro, knez mauriške provincije Toledo.

»Naj pride moj prvi glasnik!«

»Da, Svetlost!« Moreno se je priklonil in odhitel. Takoj nato je vstopil Domingo, prvi glasnik kneza.

»Pokorno pričakujem povelja Vaše Svetlosti!«

Don Pedro se je vzravnal, pogledal glasnika v oči in mu izročil pisanje.

»Ta razglas objavi takoj po vsem mestu. Prečitaj ga tudi ljudstvu, ki bo danes popoldne zbrano pri bikoborbah. Pojdi!«

Glasnik Domingo je pozdravil in hotel oditi.

»Postoj, še nekaj! Ko opraviš s svojimi možmi ta posel, zajaši najhitrejšega belca in odjezdi proti Toledu. Tam sporoči predsedniku moje vlade, da se zaradi nastalih ovir še ne vrnem takoj v svojo prestolico. Pozdravi v mojem imenu predsednika vlade in reci, naj skrbi, da bosta vladala po vsej deželi mir in red, kakor doslej.«

»Vse storim po Vašem ukazu, Svetlost!«

Don Pedro se je izmučen zrušil v naslonjač.

Ob durih je stal paž Moreno.

Knez se je okrenil.

»Moreno,« je dejal. »Pridi bliže!«

Jadrno je skočil paž pred kneza.

»Kaj zapoveduje Vaša Svetlost?«

Z očetovskim glasom je dejal knez:

»Ti si bil zelo vdan princu, mojemu nesrečnemu sinu, kaj ne?«

»Da, Svetlost, zelo!«

»In žaluješ po svojem gospodu, Moreno?«

Paž je padel pred knezom na kolena, vroče mu je poljubil roko.

»Jaz bi dal življenje za svojega ubogega gospoda.«

Solze so mu kapale iz oči na tla.

Don Pedro se je otožno nasmehnil.

»Ti bi dal življenje za princa? Lepo je to, da si tako zvest, Moreno.

Pa upam, da ti življenja ne bo treba žrtvovati za princa, zakaj prepričan sem, da se bo moj sin še povrnil k nam. Kaj misliš, Moreno?«

»Da, Svetlost, gotovo se bo povrnil.«

»In potem boš spet vesel, Moreno?«

»Da, Svetlost, potem bom spet vesel. In opica Diki se bo tudi povrnila.«

Knez se je komaj premagoval, tudi njemu so silile solze v oči.

»Oh, ta pa bo prišla sama nazaj, ali pa se pripelje z ladjo. Vstani zdaj, Moreno. Kadar se vrne princ, te osvobodim; prost boš, lahko boš odšel, kamor boš hotel.«

Moreno je nemirno motril kneza.

»Da, Svetlost, toda jaz bi — «

»Kaj bi?«

»Jaz bi rajši ostal pri svojem gospodu, nimam nikogar na svetu, kaj mi hoče svoboda?«

Tako velika zvestoba je kneza močno ganila.

»Pa dobro, Moreno, saj boš lahko ostal, še boljše je tako. — No, zdaj pa me pusti samega, da si malo odpočijem.«

»Da, Svetlost!«

Veselo je skočil Moreno proti durim in tiho odšel.

6.

Pekoče sonce je palilo s sinjega neba velikansko areno, zgrajeno v obliki kroga. Pisane strehe, ki so jih imeli nekateri mogotci nad svojimi sedeži, da bi se ubranili žgočih sončnih žarkov, niso dosti pomagale.

Včasih je zavel lahen vestrič, ki je hladil potne obraze tisočerih gledalcev.

Ponosne španske señore (senjore=gospe) so neprenehoma premikale svoje pahljače, da je bilo videti, kakor bi vsepovsodi med gledalci frfotali pestrobarvni metulji.

Po vseh sedežih, ki so se dvigali v obliki stopnic vedno višje, je vladalo kljub neznosni vročini nestrpno pričakovanje gledalcev. Skoro vsa Valencija se je bila zbrala, da se spet enkrat naužije bikoborb, da

se nenasitni pogledi množice nagledajo krutega umiranja ranjenih živali, da se njih vonj napoji vonja sveže krvi, ki bo pobrizgala beli pesek v areni. Kako čudne, neplemenite duše so morali imeti ti ljudje!

Četa toreadorjev (bikoborcev) v krasnih nošah je prijezdila na belih konjih v areno. Kakor orkan je zadonelo od vseh strani glasno pozdravljanje in ploskanje.

Jezdec so obšli vso areno in se potem postavili kakih deset korakov drug od drugega. Tako so čakali, da spuste divjega bika v areno.

Ljudje so že postali nestrpni in so glasno zahtevali pričetek igre, kajti vročina je postajala neznosna.

Očarljiv je bil pogled na vso to pestro množico po sedežih. Vse se je lesketalo, bliščalo se in se svetilo od samega srebra in zlata na oblekah bogatih meščank in meščanov. Vmes pa najrazličnejše barve priprostejših oblek, od nežno sinje in rumene do svetlozelene, svetlorjave in rožne. Kakšna krasota — in vendar, kako prazna srca pod temi oblekami!

(Dalje prihodnjič.)